

„Demokracie je boj!“

červenec srpen 2016

Vémyslický

REBEL

Nezávislé komentování politického, kulturního i náboženského života nejen městyse Vémyslice, bez falešné občanské, politické a jiné korektnosti

Témata

samospráva politika zahraničí ekonomika náboženství školství mládež rodina toulky kultura filosofie komentáře glosy satira vztahy a sex sport místní bulvár všehočutě

„Cti otce i matku svoji, ať prodlouží se dnové tvojí na zemi...“ Z Desatera, Starý zákon...

VÉMYSLICKÉ KŘIŽOVATKY – rodiče a děti

Výše citované přikázání hovoří samo za sebe a v podstatě platilo, platí a platit bude platit ve všech lidských civilizacích, kulturách i náboženstvích.

Vždy mě ale fascinovala skutečnost, má-li člověk vykonávat jakoukoliv odpovědnou práci, musí nezbytně projít minimálně několikaměsíčním, intenzívním kurzem, učebním oborem nebo mnohaletým studiem vždy ukončeným náročnou zkouškou před odbornou komisí. Jen pro plození dětí, uzavírání manželství a

výchově potomků více méně stačí jistá věková hranice a pokud možno zdravě vyhlížející adepti na budoucí rodičovskou roli.

I když se to může zdát scestné, právě způsob emotivně instinktivního výběru partnerů je asi tou nejlepší metodou k uzavírání partnerství, plození a výchově dětí.

Že se to mnohdy nedaří?

Budu rád, když mě někdo z místních mudrlantů o zkaženosti našeho věku poučí, kdy se v minulosti ideálům dařilo lépe. Před několika roky jsem četl velmi zajímavou, faktografickou knihu od římskokatolického autora o sv. Janu Nepomuckém.

Na základě jeho argumentů jsem, mimo jiné, trochu poopravil přesvědčení, že Jan z Nepomuku byl českému lidu vnucený místo památky na Jana Husa, ale to až někdy v budoucnu.

Autor v této knize citoval třeba mnohé oficiální dokumenty z doby nástupu mladého císaře Františka Josefa na císařský trůn. Mnozí budou možná šokováni, ale c. k. úřady už v té době dlouhodobě shromažďovaly a sociologicky zpracovávaly údaje třeba o počtu svobodných matek v rakousko-uherské říši.

Úředně bylo zaprotokolováno, že v českých zemích byl dlouhodobě trvalý počet svobodných matek patnáct procent, což se může zdát mnoho. Jenže ve dvou nejkatoličtějších zemích, tuším Štýrsko a Korutany, byl stabilní počet svobodných matek třicet a padesát procent!

Myslím, že vztahové poměry v našem městečku nemusím příliš do detailů rozvádět. Jednak jsou věci, o nichž se z jistých důvodů nelze veřejně vyjadřovat. Přestože rodinné a partnerské průšvihy místních občanů jsou pod bedlivým dohledem místních klepen a klepačů, obecná shoda velí komentovat sousedské problémy ryze důvěrně a šeptem.

Na druhou stranu je však dobré o problémech hovořit otevřeně, ale se zdravou mírou objektivity, určitým stupněm anonymity a respektem k lidské důstojnosti každého jednotlivého člověka. Zastávám názor, že mnohé omyly lidského jednání a chování se s tvrdošíjnou vytrvalostí opakují celá tisíciletí, o čemž lze najít důkazy už v biblickém Starém zákonu. Probírat se lidskou nedokonalostí i v důvěrně blízkém společenství je ale vždy balancováním na tenkém laně bez záchranné sítě nad nádrží plnou krokodýlů.

Pokud jsou jedinci oběho pohlaví zdraví, počít nový život není zase až takový problém. Vychovat dobrého člověka z malého, bezmocného uzlíčku už je poněkud složitější. Mnozí známi se mi smějí za tvrzení, že vychovávat dítě vteřinu po narození bývá mnohdy nejméně o devět měsíců pozdě. A tím se poněkud krkolomnou oklikou vracím k výše citovanému přikázání z Desatera o úctě k rodičům. Úcta není totéž co slepá a nekritická poslušnost.

Rodičové a jejich děti nebyli nikdy v minulosti vzorem ctnosti, natož dokonalosti. Jeden místní, dnes už zesnulý občan mi vyprávěl příběh v jisté době velmi významného a také velmi zbožného římskokatolického místního občana – svého otce.

Krátký výlet do historie první republiky – důchody byly pro prostý lid neznámou věcí a staří lidé odcházeli na tak zvaný „véměnek“. Stručně řečeno – přestárlý rodič dostal svou místnůstku na dožití a jeho povinný syn /nebo dcera/ měli zajistit jeho důstojné dožití. V selských rodinách bylo zvykem o těchto povinnostech sepisovat obsáhlé smlouvy s celou řadou potouchlých ustanovení, aby se potomek mohl vyvléci ze svých povinností z péče o své rodiče.

Zbožný syn, vděčný za zděděný rozsáhlý majetek třeba potvrdil písemně svému starému otci volnou cestu na dřevěnou kadibudku nad hnojštěm. Naivní tatík ovšem zapomněl, že po vykonání přirozené potřeby je také nutný návrat do tepla výměnkářské místnůstky. A protože cesta ze záchodu zpět nebyla výslovně uvedena, povedený synek nejednou nebohého dědka zablokoval v promrzlém hajzlíku, pokud se zkřehlý fotřík nevzdal některých drobných privilegií, týkající se třeba stravování.

Uvedený dědek měl i svou záhumenku, již mu měl pomáhat obdělávat povedený synáček. Třeba osít. Protože v písemném ujednání neměl povinnost na políčko dovést osivo, táhl dědek na trakaři padesátikilogramový pytel za prázdným vozem, nadskakující secí mašinou a spokojeně pokuřujícím synátorem na kozlíku -tři kilometry daleko.

Tyto – a mnohé další – příběhy zbožných věmyslických předků vždy končil prohlášením, že kdyby nebyl křesťan, tak svého otce zabil.

■ **Velmi silné prohlášení.**

Naštěstí v jeho případě – a v případě mnoha podobných- jsou potomci vesměs moudřejší, než jejich rodiče. Na Vlachovce jsem si vyslechl zajímavou historku, že jeden - místní? – otec dal svým skoro třicetiletým ratolestem pod vánoční stromeček BIBLI s podškrtnutými citáty, jak se mají děti chovat ke svým rodičům...

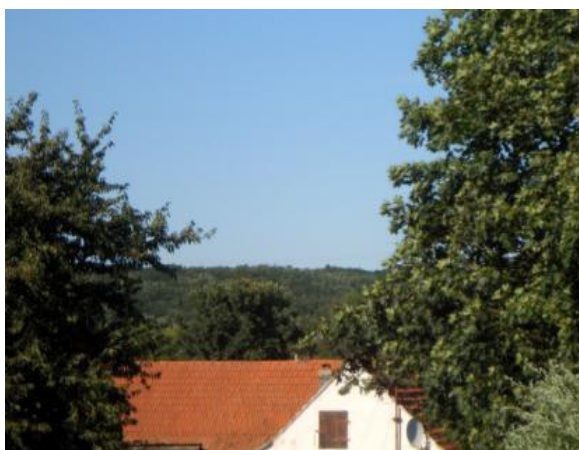
Jako rodič - ba i prarodič – vím už dávno, že rodičovství je tou nejkrásnější, ale zároveň nejtěžší povinností v lidském údělu. Až na výjimečné a vzácné výjimky vychováváme své potomky podle svého nejlepšího vědomí, jak nejlépe umíme – a tudíž dobře.

Pokud se nám výchova dětí zdánlivě nezdařila, nezoufejme. Nebojme si přiznat, že jsme byli v každém případě o něco lepší než naši rodiče a že naše děti a vnoučata jsou nejméně o chlup lepší než jejich rodiče a prarodiče.

Koneckonců, jen naprostý blbec by chtěl mít hloupější potomky než jejich zploditel.

Toulky obcí a okolím „Každý den má své dary.“

Možná je to věkem, ale čím dál tím více, se vydávám na procházky jen několik set metrů od rodného domu, na hranici mezi obcí a nejbližším okolím.

Dnešní mladí prý obecně chodí méně do přírody a více času tráví s mobily páté generace, tablety a jinými vymoženostmi třetího tisíciletí. Není to zase až tak hrozné – na svých kmetských toulkách potkávám v přírodě stále více dětské party hrajících si tak, jak jsme si hráli my v časech malin nezralých.

A je, chválabohu, i dost mladých rodičů, kteří učí své děti chodit bosé v místních lukách a brodit se říčkou Rokytnou...

Docela malé fó pá „Politika je svinstvo. Tu demokratickou nevyjímaje.“hlas lidu

Na způsob, jaký se svými spojenci prosazujeme demokracii v arabských zemích blízkého východu, můžeme být skutečně hrdí. Talibán / v překladu studenti/ jsme slavně rozprášili už v roce 2001. Jak si patnácti let poté ten zlotřilý výplod netolerantního islámu dovoluje rozvracet demokratické blaho západní proveniencí poté, co mu ušlechtilé Spojené státy pomohly vyhnat sovětské barbary a komunistickou sebranku?

I ten krvavý pes Saddám Husajn z Iráku byl také vykutálený ptáček! Původně spolehlivý spojenec si najednou dovolil neposlušat jedinou, nedotknutelnou a nejlepší demokracii v lidských dějinách a tak byl v roce 2003 převálcován „blickrígem“ v režii Pentagonu, v níž jsme si i my Češi vysloužili nehynoucí bojové zásluhy.

Ale potom soudruzi z NDR – pardon Bílý dům – někde udělali chybu. Když v roce 2011 USA slavnostně odcházely z Iráku/POPRVÉ/, bylo dle oficiálních údajů v této zemi od invaze nejméně 461 000 civilních obětí, z nichž bylo přímo zabito spojeneckými vojáky asi 40 000. Nezaměstnanost stoupla na padesát procent, 75 procent dětí nechodí do školy, atd, atd, atd...

A to byl Saddám odsouzený k smrti provazem za prokázanou smrt asi 30 000 iráckých občanů...

Ubohý břídil.

Sektářské násilí, které vypuklo po odchodu Spojených států ze země v roce 2011, nabralo děsivý vražedný rytmus. Irák se rozpadl, vznikl Islámský stát, který úspěšně ovládl větší část bývalého Iráku a pokusil se ovládnout Sýrii Bašára Assáda.

Také nezbedný chlapec, nepřítel Izraele a podporovatel Palestinského odboje. Příliš mnoho vroubků najednou. A tak když vypuklo sektářské násilí v jeho zemi, bystře se teroristé stali „umírněnou opozicí“, která si rozhodně zaslouží podporu demokratických států. Aby toho nebylo málo, ruský medvěd se rozhodl chránit svoje zahraniční zájmy /co si to dovoluje, mamlas jeden/v dané oblasti.

Teprve teď nastal mazec!

Nějak se nám ten export demokracie do neevropských států trochu vymkl z kontroly.

Začínám se bát amerických spojenců, ke kterým jsem si přál uchýlit po sovětské okupaci a komunistické totalitě socialistického režimu.

V této souvislosti mám podobný pocit jako nespokojený Děžo, který v lednu 1968 utekl do Sovětského svazu a za půl roku poslal domů telegram s následujícím textem: “Je

mi tu dobře. Dobře mi tak!”

Pokorně připouštím, že výše uvedené údaje jsou čerpané z internetu a tudíž mohou být nepřesné. I z povrchní znalosti uvedené problematiky Blízkého východu se lze oprávněně obávat, že počty obětí mnou uváděné jsou z logiky věci spíše, bohužel, podhodnocené, než naopak.

Pokračování příště

Srpen 68 trochu jinak „Má se za to, že lidem nejvíce škodí lidé.“ neznámý filosof

Zdá se, že si naši politici zhusta libují v lítostivých oslavách minulých národních průšvihů s podlézavou potřebou neustále se omlouvat tu za „husitská zvěrstva, tu za stavovské povstání, či údajné vyhnání nevinných sudeťáků“. Srpnová okupace Československa vojsky Varšavského paktu je ale docela jiná káva! Tady jsou naši demokraté přímo posedlí potřebou žádat nástupní zemi bývalého Sazuzu aby s pláčem v den výročí srpnové okupace snad z Moskvy do Prahy lezli Rusáci po kolenou.

Problém je ve skutečnosti, že pět komunistických armád nenapadlo suverénní demokratickou republiku, ale faktického komunistického vazala, který měl tu drzost mít na socialismus vlastní názor.

Skutečnost, že českoslovenští reformní komunisté měli masovou občanskou podporu, byla v tehdejší třídě rozděleném světě podružná. Československá socialistická republika stála na nesprávné straně železné opony, kam byla nemravným paktem mezi západní demokracií a Stalinem prodána. Mnichov v poválečné variantě.

Navíc je třeba vzít v potaz, že jaro šedesátého osmého bylo na západ od železné opony provázeno sociálními nepokoji, studentskými rebeliemi a hlavně eskalací války ve Vietnamu, kdy rákosníci úspěšně kopali do řítě největší světovou velmoc. Dnes už je prokázáno, že západní demokracie neměly v oné době sebemenší zájem na vítězství Pražského jara, které by mohlo ještě více rozklížit už tak rozkymácenou západní demokracii.

Tragický srpnový týden. Československou zemi rozrývaly pásy obrněnců s bílým pruhem, kolony okupantů bloudily sem a tam, protože dopravní značení zmizelo a okupační lampasáci nevěděli, kde jsou a kde je cíl jejich bojových rozkazů, kdy prostí vojáci z hladu žrali nezralé ovoce a tak dál a dál. Místo nadšeného vítání coby osvoboditelů je vítaly zamračené tváře, hrozící pěsti a nenávisť, již se začali bát více, než otevřeného boje. Československá země byla skrápěná nevinnou krví desítek obětí komunistické agrese.

I přes tragiku srpnových událostí patřil tento týden k nejsvětlejším okamžikům naší historie. Tak pevný pocit soudržnosti, vlastenectví a ochotu jít na samou hranici vzdoru a odporu - pro vlast, národ, svobodu a důstojnost, jsem tehdy zažil jako voják základní služby Československé lidové armády poprvé - a také naposledy v životě.

Já starý antikomunista!

Ona se vesměs nevyplácí slepá víra v moudrost politických, náboženských i národních vůdců jakékoliv druhu!

Jenom stručná recenze „Kdo jiný má větší právo kritizovat Vémyslické noviny než já?“ M. H. st.

Když jsem měl čest stát v čele mnou obnovených Vémyslických novin asi šestý rok, přisedl si ke mně v hospůdce jeden dlouhodobý místní zastupitel za KDU – ČSL a bez dlouhých okolků mě vytmavil, že nejsem v místním zpravodaji objektivní!

Pokorně jsem připustil, že to může být pravda, neboť objektivně objektivní může být pouze Pán Bůh. Velmi, ale velmi mě zajímal jeho názor, v čem spočívá má neoobjektivita. Rozzářil se jako jarní sluníčko a tvrdě zakontroval, že jsem si „ve Vémyslických novinách za peníze daňových poplatníků dovolil pochválit tehdejšího starostu pana Milana Doubka ml.!“

Doufám, že mu jeho vítězoslavný úsměv vydržel až po hupsnutí k manželce pod peřinu.

Pokud se ptáte, jak jsem zareagoval, tak nijak. Prostě proto, že některé lidovecky zastupitelské výroky jsou natolik geniální a nenapadnutelné, že se sluší zachovat je na věčné časy a nikdy jinak.

Při pročítání současných Vémyslických novin s lidoveckou redakcí si vždy s úsměvem a pobavením na dávnou historku vzpomenu, protože, a to je názor mnoha jiných místních občanů, že jim noviny připadají příliš klerikální s příliš vtíravě římskokatolickou propagandou.

Pokud tak nečiní za peníze většiny světové vémyslické daňové populace, budiž jim přáno.

Vémyslické historky erotické „Sex je opera chudých.“ Italská moudrost

Na koupališti si chlapeček prohlíží také nahou holčičku, vrtí nevěřičně hlavou a říká mamince: “ To je neuvěřitelné, jak ý je rozdíl mezi katolíky a protestanty ...“

Jenom pokrytec se může pohoršovat nad přirozenou zvědavostí nevinné dětské duše zkoumající zvláštnosti svého těla a rozdílností mezi osobami různého pohlaví. A nejhorší je, když se do sexuální výchovy s citlivostí slona v porcelánu, pletou celibátní faráři.

Co si budeme povídat, kdo z nás se v jistém období nezajímal o podstatné tělesné rozdíly mezi hochy a děvčaty? Přiměřené poučení se tehdy omezovalo na výhrůžky typu „a ne, abys něco začal/la...“ okořeněné moudrem pro vyjevené hošíky, budou – li si hrát s pindourem, dopadnou jako místní blázen, který nedílně zpestřoval místní kolorit.

Marná sláva, pohlavní pud je pohlavní pud. V každé době se však vždy našlo pár průbojných jedinců, kteří začali sexovat před dosažením minimální patnáctileté věkové hranice. Těmto odvážným se ze strany jejich vrstevníků jednak přálo a hlavně děsně závidělo.

Je to už dávných, nejméně padesát roků, co se jeden vážený věmyslický občan vydal na procházku po ní pěšinkou mezi zlátnoucími klasy a jako správný hospodář se těšil z příslibu bohaté úrody.

Najednou zpozorněl. Na ušlapané pěšince se cosi zmítalo. Nasadil si brýle a vykročil co nejbližší k uvedenému záhadnému jevu.

V prachu cestičky kopulovali hoch s dívkou, toho času ještě žáci místní základní školy.

Přirozený reflex velel rychle se vzdálit, ale vzhledem k podzákonnému věku obou aktérů se rozhodl „stréc“ alespoň poučit oba nezletilce zmítající se v divoče živočišné slasti, že mohli svůj milostný akt provádět minimálně dva metry od veřejné cesty ve vysokém obilí.

Mladý nadaný milenec / dle doslovného vyjádření očitého svědka / pěkný kňour, aniž se otočil, natož přerušil rytmicky kývavé pohyby stručně poučil rušitele, že „**když vona to už nemohla vydržet ...**“

Post skriptum „Lepší být nenáviděný za to čím jsem, než být milovaný za vlastnosti, které zdařile předstírám.“ Neznámý autor

Před více než dvaceti roky jsem na jednom veřejném zastupitelstvu nahlas utrousil poznámku, že i místní občané se začínají bát nových demokratických poměrů. V nastalém tichu vyskočil ze židle jeden tehdejší zastupitel/že lidovec tušíte správně/, napřáhl proti mé maličkosti ruku s ukazováčkem jako kopím a opovržlivě prohlásil: KLIDNĚ SI ZALEZ STARÉ POD SUKNI, JÁ, NA ROZDÍL OD TEBE, BUDU BOJOVAT ZA DEMOKRACII DO POSLEDNÍ KAPKY KRVE!

Zapomněl jenom dodat, že té své krve asi ne, protože po následujících volbách se z politiky vypařil.

Zdařilý útěk na západ jsme před téměř třiceti roky vnímali jako ekonomickou, náboženskou, sociální a hlavně politickou výhru. Nejtěžší v této době je si otevřeně přiznat, že jsme socialismus sovětské provenience vyměnili za ekvivalent kompilátu maoismu, trockismu, ultralevičáckého vymývání mozků, posedlosti politické korektnosti a takzvané pozitivní diskriminace.

Je v naší obci politické uskupení, které by kromě takzvané „technických problémů“ řešilo ideové těžkosti současnosti spojené s politickými, sociálními a ekonomickými výzvami stávající bezradné demokracie?

Je, a není.

V každém případě se jako svobodomyšlní věmysliční občané musíme politicky bát místní, sice skomírající, leč velmi odolné buňky KDU-ČSL vedené pravděpodobně bývalým lidoveckým starostou. Už jenom proto, že místní zastupitelka za tuto obskurní stranu paní Holá Mgr. měla dost energie, vůle a politického vydírání většinového zastupitelstva vedoucího ke zrušení nevinné nástěnky „Demokracie je boj“ aniž by dokázala svou osobní, občanskou a demokratickou odvalu podáním písemného návrhu s vlastnoručním podpisem, jak to už od roku 1989 činím já sám.

Jak tato učitelka krumlovského gymnasia asi učí své studenty demokracii?

Obecně mi místní občané – příznivci i odpůrci – prorokují špatné konce. Mají pravdu – já ale říkám, pokud jsem se pod komunisty čtyřicet roků nějak tak ohýbal, nehodlám se zbytek života ohýbat pod stávajícími paskvilami demokracie.

Je na vás, mí vážení příznivci a odpůrci, jak mně budete hodnotit.

Po všech mých letech politických průšvihů s klidem v srdci vyhlašuji, že je mi to srdečně jedno.

S úctou věmyslický rebel Milan Hrdina st.